

δαφνόνερο τό, πολλαχ. δαφνόν-νερο Κῶς δαφνόν-
ρου Ἰμβρ. Προπ. (Καλόλιμν.)

Ἐκ τῶν οὖσ. δάφνη καὶ νερό.

Ἰδωρ βρασμένον μετὰ φύλλων δάφνης, χρησιμοποιούμε-
νον, ὑπὸ τῶν γυναικῶν κυρίως, διὰ τὸ λούσιμον τῆς κόμης
τῶν ἐνθ' ἄν.: Λούν-νοι· δὰ μαλ-λιά τως με δαφνόν-νερο
γ-γιά νὰ μυρίζ-ζου Κῶς || Ἄσμ.

Νὰ τό 'ξίρι ἡ μαννούλα σου πὼς γίνιτ' ἡ χαρά σου,
δαφνόνιρον θέλ' ἂ γινῇ νὰ λούξης τὰ μαλλιά σου
(ἐκ γαμηλίου ἔσματος, πρὸς νύμφην ὁρφανὴν μητρὸς) Προπ.
(Καλόλιμν.)

δαφνόξυλο τό, ἐνιαχ. δαφνόξ'λου Στερελλ. (Ἀχυρ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. δάφνη καὶ ξύλο.

Ξύλον ἐκ δάφνης ἐνθ' ἄν.: Δὲ γὰρ δαφνόξ'λου γιὰ τὴν
ἀγλίτσα, εἶν' ἀλαφρὸ καὶ ψανὸ (=εὐθραστον) Ἀχυρ.

δαφνόπλεχτος ἐπίθ. Φ. Πανῶ, Λυρικ., 105.

Ἐκ τοῦ οὖσ. δάφνη καὶ τοῦ ἐπιθ. πλεχτός.

Ὁ πεπλεγμένος διὰ κλάδων δάφνης: Ποίημ.

Μέσ' ἀπὸ τοῦ Παρθενῶνος | τὴ θεόσπαρτ' ἀγκαλιά,
μέσ' ἀπὸ τοῦ Μαραθῶνος | τὴ δαφνόπλεχτη φωλιά.

δαφνοπούλα ἡ, Ἦπ. (Ἰωάνν. Μαργαρίτ.) Θεσσ.
(Τρίκερ.) Θράκ. (Μάδυτ.) — Γ. Βλαχογιάνν., Μεγάλ.
Χρόν., 18.

Ἐκ τοῦ οὖσ. δάφνη καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -πούλα.

Τὸ μικρόν, τὸ νεαρόν δένδρον δάφνης, θωπευτ. ἐνθ'
ἀν.: Στάθηκε ὁ χορὸς μονάχα ἀπὸ κορίτσια μετὰ τὰ κορμιά
τὰ λυγρὰ σὰ δαφνοπούλες πρωτοστόλιστες Γ. Βλαχο-
γιάνν. ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Ποτίζει δέντρα καὶ κλαριά, δάφνες καὶ δαφνοπούλες
Ἰωάνν.

Οὐλὶς οἱ δάφνης, δάφνης οὐλὶς οἱ δαφνοπούλεις
Τρίκερ.

δαφνόρριζα ἡ, Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τῶν οὖσ. δάφνη καὶ ρίζα.

Ἡ ρίζα τῆς δάφνης.

δαφνός ἐπίθ. Κάμπ. Μύκ. Ρόδ. δαχνός Ρόδ. δαμνός
Κύπρ. γαφνός Κάμπ. ἄφνός Κάμπ. δάφνος Θράκ. (Σαρεκκλ.)
Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Θηλ. δαφνιά Κρήτ. Νάξ. (Φιλότ.)
Ἐκ τοῦ οὖσ. δάφνη. Διὰ τὸν σχηματισμὸν βλ. Γ. Χα-
τζιδ., Ἀθηνᾶ 24 (1912), 9, 301.

Α) 1) Ἐπὶ αἰγοπροβάτων, τὸ φέρον ἐπὶ τοῦ τριχώματος
λωρίδας ἢ στίγματα δαφνόχροα Κάμπ. Κρήτ. Μύκ. Νάξ.
(Φιλότ.) Ρόδ.: Δαχνός τράγος. Δαχνὴ κατσίκα Ρόδ. Συνών.
δάφνᾱτος, δαφνόμουρο γος, δαφνόμουρο γος.
2) Ὁ ἔχων τὴν πικρότητα φύλλων δάφνης, ὁ πικρὸς Κύπρ.:
Τὸ ἀγγούριον τοῦτον ἔμ-πολ-λὰ δαμνόν (=πικρόν). 3) Ὁ νου-
νεχῆς Κύπρ.: Ἐμ-πολ-λὰ δαμνός ἄνθρωπος.

Β) Ὡς οὖσ. 1) Ὄνομα ἵππου ἔχοντος τρίχωμα δαφνό-
χρον Θράκ. (Σαρεκκλ.): Ἄσμ.

Ἐν τὸ δρόμον, ὅπου πηγαίναμε, 'ς τὸ δρόμον ὅπου πᾶμε,
ὅλ' ἔδεσαν τίς δάφνοι τοὺς σὲ πράσινο λιβάδι
κ' ἐγὼ 'δεσα τὸ δάφνο μου σὲ μιᾷς σγουρῆς λημέρι

2) Ὁ καρπὸς τῆς δάφνης χρησιμοποιούμενος ὡς λαχνός
Θράκ. (Σωζόπ.): Ἄσμ.

Βρίσκουν ἓνα πηγᾶδι τῶν χιλίων ὀργυιῶν,
παίρνουν δάφνο καὶ ρίχνουν, πειὸς θὰ κατεβῇ.

δαφνόσκαφτος ἐπίθ. Θράκ. (Σηλυβρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. δάφνη καὶ σκάφτω.

Ὁ ἐξ ἐσκαμμένου, κατεργασμένου ξύλου δάφνης κατε-
σκευασμένος: Τρώγω μετὰ τὴ δαφνόσκαφτη - δαφνόσκαφτη
χουλιάρα (ἐκ καθαρογλώσσ.)

δαφνοσκάφτω Θράκ. (Ἐπιβάτ. Σηλυβρ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. δάφνη καὶ τοῦ ρ. σκάφτω.

Σκάπτω, ἐπεξεργάζομαι ξύλον δάφνης ἐνθ' ἄν.: Δαφνό-
σκαφτα κ' ἔτρωγα μετὰ τὴ βραστή, σκαστὴ χουλιάρα (καθα-
ρογλώσσ.) Ἐπιβάτ. Δαφνοσκάφτω, σκάφτω τὴ γῆς, μετὰ τὴ
δαφνόσκαφτη - δαφνόσκαφτη χουλιάρα (καθαρογλώσσ.) Ση-
λυβρ.

δαφνόσπαρτος ἐπίθ. Σ. Σκίπ., Ἀπολλών. ἄσμ., 89
Φ. Πανῶ, Λυρικ., 331.

Ἐκ τοῦ ρ. δάφνη καὶ σπέρνω.

Τόπος κατάφυτος ἀπὸ δάφνας ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Καὶ γεμᾶτο τὸ κύπελλο δῶσε μου,
σὰ γυρίσης, νερὸ ἀπ' τὴν ἀρχαία
τὴν πηγὴ, ποὺ ἀναβρῦζει 'ς τὰ ἀθάνατα
καὶ δαφνόσπαρτα πλάγια τοῦ Πίνδου

Σ. Σκίπ., ἐνθ' ἄν.

Καὶ 'ς τὴ δαφνόσπαρτη κορφὴ τῶν Πυρηναίων μόνο
τὸ πόδι σου ἐσταμάτησες μετὰ δάκρυ φλογερὸ

Φ. Πανῶ, ἐνθ' ἄν.

δαφνόσπορος ὁ, Ἦπ.

Ἐκ τῶν οὖσ. δάφνη καὶ σπόρος.

Ὁ καρπὸς τῆς δάφνης: Ἄσμ.

Κάτου 'ς τὸ Δαφνοπόταμο,
ὅπου 'ν' οἱ δάφνες οἱ πολλέες,
ὁπδχουν τὸ δαφνόσπορο,
διαβαίνει νύφη καὶ γαμπρός

Ἦπ.

δαφνοστολισμένος ἐπίθ. Κυκλ. κ.ά. — Α. Προβελ.,
Ποιήμ. 1, 245 Διπλῇ ζωῇ, 87.

Ἐκ τοῦ οὖσ. δάφνη καὶ στολισμένος, μετοχ.
τοῦ ρ. στολίζω.

Ὁ στολισμένος μετὰ δάφνας ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Νανὰ τὸ βασιλόπουλο τὸ δαφνοστολισμένο
(βαυκάλ.) Κυκλ. || Ποίημ.

Μποροῦσαν ὠραιότερα καὶ πλέον ζηλεμένα
νὰ κλείσουνε τὰ χρόνια σου τὰ δαφνοστολισμένα
Α. Προβελ., Ποιήμ., ἐνθ' ἄν.

δαφνοστεφάνι τό, Κ. Παλαμ., Περάσμ. καὶ χαιρετ.,
151 Λεξ. Δημητρ. δαφνοστέφανο Κ. Παλαμ., Πεντασύλλ.,
104, 118 Α. Βαλαωρ., Ἔργ. 2, 231 — Λεξ. Βάιγ. Δημητρ.
δαφνοστέφανου Ἦπ. (Κουκούλ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. δάφνη καὶ στεφάνι. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.
Στέφανος ἐκ δάφνης ἐνθ' ἄν.: Τοῦ καλῦτιρου δαφνου-
στέφανου τοῦ 'χιν ἡ Σκουλὴ Ἦπ. (Κουκούλ.) Ποιήμ.

καὶ τὴν ἀγάπη μετὰ τῆς δόξας τὸ δαφνοστεφάνι
Κ. Παλαμ., Περάσμ. καὶ χαιρετ., ἐνθ' ἄν.

Καὶ χίλια δαφνοστέφανα ὁ κόσμος θὰ νὰ βάλῃ,
Κανάρη, 'ς τ' ἀπροσκήνητο κάθαρι σου κεφάλι
Α. Βαλαωρ., ἐνθ' ἄν.

δαφνοστέφανος ἐπίθ. Ι. Πολέμ., Ἀλάβαστρ., 63.

Ἐκ τῶν οὖσ. δάφνη καὶ στεφάνι.

Ὁ φέρων δάφνην ὡς στέφανον: Ποίημ.

Κ' ἡ δόξα ἡ δαφνοστέφανη κ' ἡ διαλαλήτρα ἡ φήμη
ἀκούραστος κι ἀκοίμητος τὴ σκέψη μου ἀναδεύουν.

δαφνοστεφάνωμα τό, Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ.
Ἐκ τοῦ ρ. δ α φ ν ο σ τ ε φ α ν ὶ ω. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.
Τὸ στεφάνωμα διὰ δάφνης.

δαφνοστεφανώνω Γ. Ψυχάρ., "Ονειρ., Γιαννίρ., 482
Α. Βαλαωρ., "Εργ. 3, 189 Γ. Σουρῆ, Ρωμ. ἀρ. 186
Ι. Τυπάλδ., Ποιήμ., 71 Φ. Πανῶ, Λυρικ., 123 — Λεξ.
Βάιγ. Κορ., "Ατ., 4 Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. δαφνουστι-
φανώνου Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δ α φ ν η καὶ τοῦ ρ. σ τ ε φ α ν ὶ ω. Ἡ
λ. καὶ εἰς Σομ.

Στεφανώνω μὲ δάφνην ἔνθ. ἀν.: Συλλογίστηκε νὰ τοῦ προ-
σφέρῃ ἓνα νόμισμα μὲ χαραγμένο τὸ πρόσωπο τοῦ ποιητῆ
καὶ δαφνοστεφανωμένο Γ. Ψυχάρ., ἔνθ. ἀν. || Ποιήμ.

"Ἠρθάτε κ' ἡ πατρίδα μας δαφνοστεφανωμένη,
γὰ ἰδέστε, ἀκόμα μένει 'ς τὴν ἄκρη τοῦ γιγαλοῦ
Φ. Πανῶ, ἔνθ. ἀν.

Ἐμπρὸς ἀπ' ὅλους ἔρχεται δαφνοστεφανωμένος ὁ ἀθάνα-
τος τραγουδιστής...
Ι. Τυπάλδ., ἔνθ. ἀν. Μετοχ. νικητῆς, δοξασμένος σύνθηθ.:
δαφνουστιφανομένους Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)

δαφνοστεμμένος ἐπίθ. Φ. Πανῶ, Λυρικ., 100, 282.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δ α φ ν η καὶ σ τ ε μ μ ῆ ν ο ς, μετοχ. τοῦ ρ.
στέφω.

Ὁ δαφνοστεμνός: Ποιήμ.

Σὲ κοκκαλόχτιστο ναό, σὲ στίβο ἀγασμένο
δαφνοστεμμένη, ὀλόγλυκη θεότη ζηλεμένη
Φ. Πανῶ, ἔνθ. ἀν., 100.

δαφνοστόλιστος ἐπίθ. Α. Προβελ., Διπλῇ Ζωή, 87

Ι. Τυπάλδ., Ὡδὴ εἰς Πατρ. Γρηγόρ., 5.

Ἐκ τοῦ ρ. δ α φ ν ο σ τ ο λ ῖ ζ ω.

Δ α φ ν ο σ τ ο λ ῖ σ μ ῆ ν ο ς, τὸ ὅπ. βλ., ἔνθ. ἀν.: Ποιήμ.

Στὸ δαφνοστόλιστο ναὸ ὁ Πατριάρχης μπαίνει,
μύριες ὀλότρεμες καρδιές χτυποῦν ὀλόγυρά του

Ι. Τυπάλδ., ἔνθ. ἀν.

Ἐλλὰς ἀνάστα! δόξασε τὸν οὐρανοστολισμένο
καὶ δέξου δαφνοστόλιστη τὸν δαφνοστολισμένο

Α. Προβελ., ἔνθ. ἀν.

δαφνότοπος ὁ, Σ. Σκίπη, Τρόπαια., 79 Ἀπολλών.

ἄσμ., 24 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. δ α φ ν η καὶ τ ὀ π ο ς. Ἡ λ. καὶ εἰς Βλάχ.
Τόπος κατὰφυτος ἐκ δαφνῶν ἔνθ. ἀν.: Ποιήμ.

Μόνε ἐμεῖς ἀρηγέτες σὲ δαφνότοπους
ἄς πλανιώμαστε τώρα 'ς τοὺς ὤμους
μὲ μὴ λύρα σοφὴ κι ἄς ταιριάζουμε
'ς τὸν Ἀπόλλωνα πάντα τοὺς ὕμνους

Σ. Σκίπη, Ἀπολλών. ἄσμ., ἔνθ. ἀν.

δαφνοτσίκουδο τό, Μ. Λιουδ., Μαντινάδ., 38, 62,
341.

Ἐκ τῶν οὐσ. δ α φ ν η καὶ τ σ ῖ κ ο υ δ ο.

Ὁ καρπὸς τῆς δάφνης: Ἄσμ.

Τὸ δαφνοτσίκουδὸ φαγα, τῇ δάφνης τῇ ρακὴ 'πια,
κι ἀπ' ὅλους τὴν ἀγάπη μου ξεχωριστὴ τὴν εἶχα.

δαφνούλα ἡ, Πελοπ. (Βραχν. Γαργαλ. Μαντίν.) κ.ά.—
Α. Βαλαωρ., "Εργ. 3, 3 Γ. Σουρῆ, "Απαντ. 2, 282 Σ. Περ-
σιάδ., "Εσμῆ, 34 Ε. Στρατουδ., Κρητικ. Ἐμπνεύς., 64 Κ.
Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ.² 157 Ἀσάλ. Ζωή, 298 — Λεξ.
Δημητρ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. δ α φ ν η διὰ τῆς καταλ. - ο ῦ λ α.

1) Ἡ μικρὰ δάφνη (Laurus nobilis) Πελοπ. (Γαργαλ.)
κ.ά. — Γ. Σουρῆ, ἔνθ. ἀν.: "Εχω μινὰ δαφνούλα 'ς τὸ περ-
βόλι Γαργαλ. || Ποιήμ.

Κοντὰ σὲ κάπριαν ἐκκλησιὰ, χωριοῦ προσκυνητάρι,
χλωρὴ δαφνούλα φύτρωσε νὰ στεφανώσῃ τώρα
μὴ σκλάβια μαυροφόρα

Γ. Σουρῆ, ἔνθ. ἀν.

τὰ χέρια μου μυρίζουν

ἀκόμα ρόδα καὶ μυρτιές καὶ κρίνους καὶ δαφνοῦλες

Α. Βαλαωρ., ἔνθ. ἀν.

Τὸ φῶς αὐτὸ ὅπου ποτὲ δὲ χάνεται, δὲ σβήνει,
πέσε δαφνούλα τοῦ Μαρτιοῦ 'ς τοῦ ὕπνου τὴ γαλήνη
Σ. Στρατουδ., ἔνθ. ἀν.

Κ' ἡ βελανιδιὰ κι ὁ μέγας
κι ὁ νερόχαρος λωτὸς
καὶ οἱ μυρτοῦλες καὶ οἱ δαφνοῦλες
κι ὁ παντοῦ συρτὸς κισσὸς

Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ.², ἔνθ. ἀν. 2) Ἡ μικρὰ πι-
κροδάφνη Πελοπ. (Βραχν. Μαντίν.) — Σ. Περσιάδ.,
ἔνθ. ἀν.: Ἄσμ.

Οὔλες φιλὶ μοῦ δῶσαν καὶ δὲν τὸ μετανιωσαν,
μὰ μὴ μικρὴ δαφνούλα μοῦ 'καψε τὴν καρδοῦλα
Βραχν. || Ποιήμ.

Μὰ μὴ μικρὴ δαφνούλα, μοῦ 'καψε τὴν καρδοῦλα
'κείνη φιλὶ δὲν δίνει, πολὺ καημὸ μ' ἀφίνει

Σ. Περσιάδ., ἔνθ. ἀν. 3) Τὸ φυτὸν Βίγχα ἡ ροδίνη (Vinea
rosea) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀποκυνωδῶν (Aprocynaceae) Πε-
λοπ. (Γαργαλ.): Ἐφύτρεψα τίς γλάστρες μὲ δαφνοῦλες καὶ
ἄλλα μυριστικὰ (= εὖοσμα φυτὰ).

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Δαφνούλα καὶ ὡς κύριον ὄν. Θράκ.
(Μάδυτ. κ.ά.) Μακεδ. (Βόιον Κοζ.) — Δ. Ταγκοπ., Μητέρ.,
29 καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν αὐτὸν τύπ. Πελοπ. (Τριφυλ.)
καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. Δαφνοῦλες Πελοπ. (Ἀνδρουσ.)

δαφνοφάγος ἐπίθ. Κ. Παλαμ. Ἀσάλ. Ζωή², 139
— Λεξ. Δημητρ.

Τὸ Βυζαντ. ἐπίθ. δ α φ ν ο φ ἄ γ ο ς. Πβ. Νικηφ. Χοῦμν.,
Ἀνέκδ. Ἑλλην. 3, 385 «... Ἡσίοδον τίνα; τὸν μετὰ τὸν
Ὁμηρον τὸ τῶν Μουσῶν δαφνοφάγον θρέμμα». Πβ. καὶ τὸ
Ἑλληνιστ. ἐπίθ. δ α φ ν η φ ἄ γ ο ς.

Ὁ οἶονεῖ τρώγων δάφνην, ὁ μασῶν φύλλα δάφνης καὶ ἐκ
τούτων ἔνθεος γιγνόμενος ἔνθ. ἀν.: Ποιήμ.

Καὶ τρεμολάμπει ἡ λύρα μου, ἀτίναχτη ἀστραπὴ
κι ὁ πεζοδρόμος, ποὺ τρανάει μπροστά, ὁ δαφνοφάγος
μὲ πείνα μικρὴ μέσα μου, ποὺ τρώει καὶ ποὺ δὲ σβεῖ

Κ. Παλαμ., ἔνθ. ἀν.

δαφνοφόρος ἐπίθ. Δ. Σολωμ., 125 — Λεξ. Βάιγ. Δη-
μητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. δ α φ ν ο φ ὀ ρ ὼ. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ.
ἀ σ π ρ ο φ ὀ ρ ὼ - ἀ σ π ρ ο φ ὀ ρ ο ς.

Ὁ φέρων δάφνην, ὁ στολισμένος μὲ δάφνην ἔνθ. ἀν.:
Ποιήμ.

